

ב"ה

פרשת חיי שרה

לספוד לשרה ולבכתי

בראשית כג, ב.

מה צריכים לומר ב"הספד"

בשעה שהנשמה נפרדת מן הגוף (לאחרי מאה ועשרים שנה או כשמסתיימים ה"ימים יוצרו ולו אחד בהם") - עולה הנשמה לעולם העליון, עולם האמת.

... וכדאיתא בספרים, שעל פי דברי הגמרא "תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא", מובן, שגם בכל יום, עולה הנשמה בעליה אחר עליה, אבל העליה שבכל יום היא עליה שבערך - הן לגבי היום שלפניו (למעלה הימנה) והן לגבי היום שלאחריו (למטה הימנה), ואילו העליה שנעשית במלאות שנה או שנתיים, ועד לעשרים וחמש שנים, היא עליה שלא בערך, ובדוגמת יום הולדת.

... ומכאן מענה לכמה השואלים: מה הם יכולים לעשות עבור נשמת זקנם או אבי זקנם וכיוצא בזה?

ובכן: לכל לראש צריך לדעת, שעל פי אמונת ישראל ותורת ישראל, אין הפסק ומחיצה בין הנשמה לעולם דלמטה, אלא יש קשר ביניהם, ואדרבה, הקשר הוא חזק יותר כו'. וכל ענין שנעשה למטה על ידי קרובי הנפטר, ועל אחת כמה וכמה הקרובים ביותר, פועל עליוי בנשמת הנפטר.

ואדרבה: כיון שאין באפשרותו של הנפטר לפעול בענינים גשמיים, שהרי נשמתו אינה מלובשת בגוף - צריכים קרוביו להשלים זאת, והיינו, שנוסף על מה שצריך לעשות מצד חובתו הוא, צריך לעשות גם את ה"מעשים טובים" שהיה עושה הנפטר אילו נשמתו היתה בגופו.

וזוהי הוראה כללית בנוגע לעריכת "הספד", "גילוי מצבה" וכיוצא בזה, לא עלינו, כמנהג המדינה לומר "דרשות" על פסוקים וכיוצא בזה - שעיקר הנקודה בזה היא, להסביר לאלו שעורכים את ה"יארצייט" וכיוצא בזה, שעכשיו מוטל עליהם חוב כפול:

נוסף לכך שצריכים לעשות מעשים טובים בגלל החיוב שלהם בתור אדם ובתור יהודי שנתן לו הקב"ה את

היכולת לעשות דבר טוב - הרי כיון שבודאי רוצה לגרום נחת-רוח לקרובו, כמו בחייו, ועל אחת כמה וכמה כאשר קרובו נמצא במעמד ומצב שאינו יכול לעשות זאת מצד עצמו, עליו לעשות את כל המעשים טובים שהיה עושה קרובו, ועכשיו אינו יכול לעשותם, בגלל שנשמתו היא למעלה, וכאשר הוא עושה אותם בתור שלוחו ובתור בא-כוחו, אזי "בְּרָא מְזַכֵּי אבֵּא".

ועל דרך שמצינו בנוסחאות ה"מי שברך" באמירת "יזכור" באחרון של פסח, ביום טוב שני של שבועות, ביום-כיפור ובשמיני-עצרת, שמנדבים צדקה לעילוי הנשמה.

- את ה"מי שברך" עורכים אמנם בזמנים וימים קבועים, אבל בנוגע למעשים טובים, צריך לתאר לעצמו את כל המעשים טובים שהיה הנפטר ממשיך לעשות אילו היה בחיים חייתו בעלמא דין, ולעשותם במקומו (נוסף על מה שעושה מצד עצמו).

ועל ידי זה מתקשר יותר עם נשמת הנפטר, וגורם לה נחת-רוח, וגם גורם נחת-רוח להקב"ה, אלקי כל בשר ואלקי כל הרוחות.

ו"מצוה גוררת מצוה" - שהקב"ה נותן לו יותר אפשרויות, ויותר כח וְחֶשֶׁק לפעול באופן דהולך ומוסיף ואור, להאיר מסביבו, ולעשות את כל המעשים טובים במאורעות של שמחה וטוב לבב, כיון שזוכה לברכותיו של הקב"ה, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"

קטע משיחת כ"ף מנחם-אב, רשימת השומעים בלתי מוגה.

תו"מ ה'תשכ"ט חוברת ב ע' 3

- 1 תהלים קטז, טז. וראה לקו"ש חט"ז ע' 273. וש"נ.
- 2 ברכות בסופה. וש"נ.
- 3 ראה גם תו"מ חמ"ט ע' 4. ועוד.
- 4 ראה תניא אגה"ק סי' ז"ך וביאורו. ובכ"מ.
- 5 סנהדרין קד, א.
- 6 ע"פ קורח טז, כב.
- 7 אבות פ"ד מ"ב.
- 8 נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולעיני הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמיה, צביה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה